

RCL DPiO 5604-73/13

ANALIZA
WYROKU TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO
Z DNIA 25 CZERWCA 2013 R., SYGN. AKT K 30/12

I. INFORMACJE O ORZECZENIU:

1. Metryka orzeczenia:

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt K 30/12. Sentencja orzeczenia została ogłoszona w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 11 lipca 2013 r. pod poz. 805.

2. Sentencja orzeczenia:

Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 40 ust. 5 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.) jest niezgodny z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Utrata mocy obowiązującej niekonstytucyjnej regulacji:

Przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją utraci moc obowiązującą z upływem 12 (dwunastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, tj. w dniu 11 lipca 2014 r.

4. Stan prawny (na gruncie którego wydano orzeczenie):

W treści przepisu art. 40 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne zakwestionowana została norma zawarta w ust. 5 pkt 1 lit. b, zgodnie z którą minister właściwy do spraw administracji publicznej (działając w porozumieniu z ministrem do spraw rozwoju wsi) zobowiązany został do określenia w drodze rozporządzeń wysokości opłat:

- za czynności związane z prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego i uzgadnianiem usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu oraz związane z prowadzeniem krajowego systemu informacji o terenie,

- za udzielanie informacji,
- za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego,
uwzględniając potrzeby różnych podmiotów oraz konieczność zapewnienia środków na aktualizację i utrzymywanie państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.

Na podstawie tego przepisu wydane zostało – obecnie obowiązujące - rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne oraz udzielanie informacji, a także za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego (Dz. U. Nr 37, poz. 333; dalej: rozporządzenie z 2004 r.).

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, na państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny składają się zasoby powiatowe, zasoby wojewódzkie oraz zasób centralny.

Odpłatność za udostępnianie danych i informacji zgromadzonych w bazach danych (o których mowa w art. 4 ust. 1a i 1b), standardowych opracowań kartograficznych (o których mowa w art. 4 ust. 1e), oraz innych materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, a także wykonywanie czynności związanych z udostępnianiem tych informacji, opracowań i materiałów zgromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym oraz wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego (z zastrzeżeniem ust. 3d oraz art. 12 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej i art. 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne), ustanowiona została w treści art. 40 ust. 3c przedmiotowej ustawy.

Niezależnie od powyższego zastrzeżenia, art. 40 ust. 3d przedmiotowej ustawy ustanawia kolejne wyjątki od zasady odpłatności. W myśl tego przepisu wypisy i wyrisy z operatu ewidencyjnego wydaje się nieodpłatnie na żądanie:

- 1) prokuratury,
- 2) sądów działających w sprawach publicznych,
- 3) organów kontroli państwowej w związku z wykonywaniem przez te organy ich ustawowych zadań,
- 4) organów administracji rządowej oraz jednostek samorządu terytorialnego, w związku z ich działaniami mającymi na celu:
 - a) ujawnienie prawa do nieruchomości Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego w księdze wieczystej,
 - b) przeniesienie praw do nieruchomości Skarbu Państwa na rzecz jednostki samorządu terytorialnego,

c) przeniesienie praw do nieruchomości jednostki samorządu terytorialnego na rzecz Skarbu Państwa.

Stosownie do treści art. 41 ust. 2 oraz art. 41b ust. 1 i 2 tejże ustawy, opłaty za czynności związane z prowadzeniem tego zasobu, pobierane są odpowiednio przez organ prowadzący zasób centralny, którym zgodnie z art. 7a pkt 3 przedmiotowej ustawy, a zarazem dysponentem środków Funduszu Gospodarki Zasobem Geodezyjnym i Kartograficznym, jest Główny Geodeta Kraju, a także organy prowadzące wojewódzkie oraz powiatowe zasoby geodezyjne i kartograficzne. W zależności od organu dokonującego tychże czynności, w myśl przywołanych powyżej przepisów, dochód z przedmiotowych opłat stanowi odpowiednio przychód ww. Funduszu, dochód własny budżetu samorządu województwa lub budżetu powiatu.

5. Powołany wzorzec konstytucyjny:

Wzorcem oceny zakwestionowanej normy były przepisy art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji.

Odnosząc się do pierwszego z przywołanych przepisów Trybunał przypomniał, iż niemożliwie jest funkcjonowanie w systemie prawnym regulacji podustawowej, która nie znajduje bezpośredniego oparcia w ustawie. Przepis ten wymaga, aby upoważnienie do wydania rozporządzenia określało organ właściwy do jego wydania, zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu.

Wytyczne określające przesłanki, którymi kierować się ma podmiot upoważniony do wydania aktu podustawowego, stanowią więc jeden z warunków stwierdzenia zgodności z Konstytucją przepisu upoważniającego, jak i aktu wydanego na jego podstawie. Minimum treściowe wytycznych nie ma charakteru stałego, ich wyznaczanie dotyczy konkretnego przypadku, stosownie do regulowanej materii i jej związku z sytuacją jednostki. Brak jest również wymogu umieszczenia ich w treści przepisu upoważniającego. Wystarczające jest umiejscowienie ich w innych przepisach ustawy, o ile tylko pozwala to na precyzyjne zrekonstruowanie treści tych wytycznych.

Wytyczne zawarte w kwestionowanym przepisie mają następującą treść: „uwzględniając potrzeby różnych podmiotów oraz konieczność zapewnienia środków na aktualizację i utrzymywanie państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.”.

Oceniając tak sformułowane wytyczne Trybunał stwierdził, iż pojęcie „potrzeb różnych podmiotów” nie precyzuje w żadnym razie kryterium określenia wysokości opłaty oraz metody jej obliczania i waloryzacji. Z tych względów przepis upoważniający nie dość,

że nie określa kręgu podmiotowego, który zdaje się podlegać różnicowaniu, to użycie wyrazu niezdefiniowanego normatywnie „potrzeby”, nie daje podstaw do regulacji innej, niż różnicującej według potrzeb. Wskazówka taka nie odnosi się zaś w ogóle do wysokości opłat lub metody ich obliczania.

Użycie w przepisie zwrotu „konieczność zapewnienia środków na aktualizację i utrzymywanie państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego” również nie odnosi się w żaden sposób do wysokości, gdyż wskazuje jedynie na cel regulacji.

Ten sposób formułowania wytycznych pozostawia więc organowi władzy wykonawczej pełną swobodę regulacyjną, co jest niezgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 217 Konstytucji, Trybunał dokonał analizy kwestionowanej regulacji w świetle pojęcia daniny publicznej. Przyjmując, iż daniną publiczną jest przymusowe, bezzwrotne, powszechne świadczenie pieniężne o charakterze publicznoprawnym, stanowiące dochód państwa lub innego podmiotu publicznego, nakładane jednostronnie (władczo) przez organ publicznoprawny w celu zapewnienia utrzymania państwa (choć mogą mu towarzyszyć także inne cele, np. stymulacyjne, prewencyjne), które służy wypełnianiu zadań (funkcji) publicznych wynikających z Konstytucji i ustaw, uznał, iż przedmiotowe opłaty mają charakter danin publicznych.

Faktem równie istotnym dla określenia skutków niniejszego wyroku jest określenie charakteru przedmiotowej opłaty w procesie stosowania prawa. Kwestia ustalania i pobierania wskazanych w zakwestionowanym przepisie opłat stanowiła przedmiot licznych kontrowersji w orzecznictwie sądowo-administracyjnym. Określając ich charakter podkreślano, że ani ustawa, ani rozporządzenie nie wskazuje formy i trybu ustalania przedmiotowych opłat. Do dnia 1 stycznia 2010 r., w którym to dniu ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.), „wprowadzała w życie” ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240), orzecznictwo jednolicie przyjmowało, iż opłaty za czynności geodezyjne i kartograficzne mają wprawdzie charakter należności publicznoprawnych podlegających egzekucji administracyjnej, jednakże wobec braku jednoznacznej regulacji co do formy ich ustalenia, mogą być one pobierane przez właściwe organy w niemal dowolnej formie, np. wezwania do zapłaty, rachunku faktury. Podmiot zobowiązany do ich uiszczenia mógł zakwestionować ich wysokość w drodze skargi na czynność materialno-techniczną w rozumieniu art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.), w trybie art. 52 § 3 tejże ustawy.

Natomiast skutkiem umiejscowienia w art. 60 pkt 7 ustawy o finansach publicznych niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publiczno-prawnym, pobieranych przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw, jest treść art. 61 ust. 1 tejże ustawy, nakładająca na organ obowiązek wydania decyzji w sprawach odnoszących się również i do tych należności. Teza stwierdzająca, iż od dnia 1 stycznia 2010 r., to decyzja stanowi właściwą formę rozstrzygnięcia w przedmiocie ustalenia wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne. zaprezentowana została w postanowieniu NSA z dnia 1 lutego 2012 r., sygn. akt. I OW 172/11, nie ma jednak jednolitego charakteru. W postanowieniu NSA z dnia 8 listopada 2012 r. stwierdzono bowiem, iż nałożenie opłaty „geodezyjnej” za udostępnianie danych i informacji zgromadzonych w bazach danych jest czynnością należącą do kategorii czynności z zakresu administracji publicznej, wymienionych w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

Niezależnie od formy ich ustalenia, należy również podkreślić, iż w wyroku z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt I SA/PO 917/08, stwierdzono, iż z uwagi na ekwiwalentność świadczenia wzajemnego, opłaty te nie mają charakteru daniny publicznej. Teza ta została podzielona m.in. w wyrokach z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. akt I SA/Ol 424/11 i z dnia 16 maja 2012 r. V SA/Wa 577/12, w których dodatkowo stwierdzono, iż w sprawach dotyczących opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne nie mają zastosowania przepisy Ordynacji podatkowej.

Podzielając kierunek orzecznictwa sądów administracyjnych, zakładający, że nałożenie tych opłat stanowi czynność z zakresu administracji publicznej podlegającą kognicji sądu administracyjnego, Trybunał uznał, iż realizacja obowiązku uiszczenia opłaty nie zależy od woli podmiotu korzystającego z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Tym samym wykluczona jest swoboda kształtowania treści stosunku prawnego, w szczególności co do wysokości opłaty, ewentualnego jej obniżenia lub odstąpienia od niej oraz terminu zapłaty.

Innym argumentem przemawiającym za uznaniem przedmiotowych opłat za daninę publiczną jest uznanie, iż stanowią one dochód publiczny w rozumieniu ustawy o finansach publicznych i są przeznaczone na realizację celów publicznych, którymi są zadania związane z aktualizacją i utrzymywaniem państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Stanowiąc element własności Skarbu Państwa, podlegają egzekucji administracyjnej.

Przyjmując, iż w świetle art. 217 Konstytucji wszystkie istotne elementy stosunku daninowego powinny być uregulowane bezpośrednio w ustawie, Trybunał przypomniał, iż w dotychczasowym orzecznictwie wykształciła się teza, że w odniesieniu do opłat

o charakterze niepodatkowym, przekazaniu do uregulowania w drodze rozporządzenia może podlegać szerszy zakres spraw niż w wypadku podatków. Określenie w rozporządzeniu stawki opłaty jest dopuszczalne pod warunkiem wskazania w ustawie minimalnych i maksymalnych stawek oraz dostatecznych kryteriów, pozwalających na ustalenie konkretnej stawki.

Oceniając kwestionowaną regulację w odniesieniu do przedmiotowych opłat w świetle rozporządzenia z 2004 r., Trybunał uznał, że na ostateczną wysokość opłaty danego rodzaju składa się zatem kwota stała oraz kwota dodatkowa ustalana przez organ administracji publicznej *a casu ad casum*.

Powodem krytycznej oceny kwestionowanej regulacji w świetle art. 217 Konstytucji był głównie brak określenia w ustawie zarówno wysokości opłat, jak również wskazania ich minimalnych i maksymalnych stawek. Wytyczne w postaci nakazu uwzględnienia przy wydawaniu rozporządzenia „potrzeb różnych podmiotów” oraz „konieczności zapewnienia środków na aktualizację i utrzymywanie państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego” nie stanowią precyzyjnych ustawowych kryteriów pozwalających określić wysokość opłat. Przesłanki te nakazują jedynie zróżnicowanie stawek opłat w zależności od kategorii podmiotu oraz w taki sposób aby zapewniły utrzymanie własności Skarbu Państwa, nie ograniczają jednakże właściwego ministra w kształtowaniu wysokości opłat. Konsekwencją braku jakichkolwiek kryteriów doprecyzowujących jest stwierdzenie, że na podstawie zakwestionowanego przepisu nie można jednoznacznie ustalić jakie potrzeby, jakich podmiotów należy wziąć pod rozwagę przy określaniu wysokości przedmiotowo istotnych opłat. Tak sformułowane wytyczne nie pozwalają również określić, zależnej od woli ustawodawcy, wysokości przedmiotowych opłat.

Trybunał Konstytucyjny jednocześnie przypomniał, że w odniesieniu do danin publicznych brak jest konieczności kwotowego określenia stawek opłat w ustawie. Konieczne jest, aby przepis ustawy zawierał dostatecznie precyzyjne i obiektywne kryteria przedmiotowe lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie wysokości konkretnej opłaty, przy czym niewykluczone jest wyznaczenie przynajmniej maksymalnych granic danej opłaty, co dla organu wykonawczego stanowi nieprzekraczalny pułap określenia wysokości przedmiotowej opłaty.

II. SKUTKI ORZECZENIA:

Określając skutki odroczenia utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu, zawierającego w swej treści upoważnienie do wydania rozporządzenia, Trybunał

w uzasadnieniu wyroku założył zasadniczo prospektywny skutek niniejszego wyroku. Celem niniejszego działania było dążenie do minimalizacji negatywnych systemowo następstw stwierdzenia niekonstytucyjności. Zauważając konsekwencje wydania wyroku w procesie stosowania prawa, Trybunał stwierdził, iż w warunkach niniejszej sprawy ochrona zasad konstytucyjnych jest ważniejsza od hierarchicznej zgodności systemu prawnego.

Wskazanie innej daty utraty mocy obowiązującej przedmiotowego przepisu podyktowane było również koniecznością zapewnienia niezakłóconego poboru opłat związanych z udostępnianiem danych i informacji państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Stwierdzając, iż sama zasadność ponoszenia opłat nie budzi wątpliwości, brak odroczenia utraty mocy obowiązującej, skutkowałoby nieuprawnionym przysporzeniem majątkowym po stronie osób prowadzących zarobkowo działalność geodezyjną i kartograficzną kosztem ogółu jednostek, na które zostałyby przeniesiony ciężar finansowy związany z eksploatacją państwowego zasobu. Uchylenie niekonstytucyjnego przepisu z dniem publikacji sentencji wyroku, skutkowałoby również powstaniem luki konstrukcyjnej, w świetle której podmioty korzystające z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego byłyby nadal zobowiązane do dokonania czynności konwencjonalnej, przy jednoczesnym braku – na gruncie obowiązujących przepisów prawa geodezyjnego – normy określającej jak należy postąpić aby dokonać tejże czynności oraz w jakich wypadkach jest ona dokonywana, a w jakich nie.

III. WSKAZÓWKI DLA PRAWODAWCY:

W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał na bezwzględną konieczność stosownej zmiany prawa przed upływem terminu odroczenia utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu. Zgodność z Konstytucją regulacji w zakresie przedmiotowych opłat Trybunał uzależnił od precyzyjnego i obiektywnego kryterium określenia wysokości opłaty oraz metody lub wzoru jej obliczania i waloryzacji. Jednoznacznego określenia wymagają również kategorie podmiotów, co do których zamierza się wprowadzić różnice w wysokości opłat. W przypadku upoważnienia do określenia stawek opłat w rozporządzeniu, konieczne jest wskazanie w ustawie co najmniej maksymalnej stawki danej opłaty.

Niezależnie od powyższych wskazówek, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, istotnym elementem działań prawodawcy powinno być również wprowadzenie stosownych reguł intertemporalnych zmierzających do restytucji konstytucyjności tak daleko, jak to możliwe.

IV. WYKONANIE ORZECZENIA:

1. Potrzeba wykonania orzeczenia:

Ze względu na określony przez Trybunał termin odroczenia utraty mocy obowiązującej kontrolowanego przepisu, konieczne jest zakończenie prac ustawodawczych przed upływem tego terminu.

2. Podmiot wykonujący orzeczenie:

Organem właściwym do wykonania niniejszego wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest Minister Administracji i Cyfryzacji.

3. Kierunek rozwiązań/brzmienie przepisu:

W celu wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego konieczne jest zawarcie w ustawie wszystkich elementów konstrukcyjnych przedmiotowych opłat. Zważywszy, iż Trybunał uznał, iż opłaty te mają charakter daniny publicznej, dopuszczalne jest określenie jej wysokości w rozporządzeniu, jednakże pod warunkiem ustanowienia w ustawie górnego i dolnego pułapu tej wysokości (lub jedynie maksymalnej stawki) oraz zawarcia w ustawie precyzyjnych wytycznych służących jej określeniu.

W świetle analizowanego wyroku powstaje szereg wątpliwości w zakresie jego skutków, zwłaszcza w kontekście wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego, wskazującej na istotny element działań prawodawcy, którym powinno być „wprowadzenie stosownych reguł intertemporalnych zmierzających do restytucji konstytucyjności tak daleko, jak to możliwe”.

Na gruncie powyższej wypowiedzi, można przyjąć założenie, że Trybunałowi przyświeca dążenie do jak najpełniejszego przywrócenia stanu konstytucyjności regulacji, również w ujęciu czasowym. Niemniej jednak mając na uwadze, że w samym wyroku przyjęto wprost prospektywny skutek stwierdzenia niekonstytucyjności zaskarżonej regulacji, również poprzez odroczenie utraty przez nią mocy obowiązującej na 12 miesięcy, należy wnioskować, iż celem Trybunału jest restytucja stanu zgodności z Konstytucją począwszy od dnia ogłoszenia wyroku TK, którym obalono domniemanie konstytucyjności przepisu. Tym samym, co do zasady działanie wyroku powinno być skierowane na przyszłość. Natomiast podnoszona przez Trybunał restytucja konstytucyjności zaskarżonej regulacji „tak daleko, jak to możliwe” – rozumiana jako uwzględnienie retroaktywnych skutków tego wyroku – powinna być przez prawodawcę odzwierciedlona, po pierwsze, przez jak najszybszą zmianę niekonstytucyjnego przepisu. Po drugie, przez „sięgnięcie” przepisami przejściowymi

do stanów faktycznych powstałych od momentu obalenia domniemania konstytucyjności, czyli od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego, do dnia wejścia w życie przepisów zmieniających niekonstytucyjną regulację. Za trafnością powyższej koncepcji przemawia zwłaszcza fakt, iż wraz z odroczeniem utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnej regulacji, zostaje ona pozostawiona w systemie jako regulacja obowiązująca, a jednocześnie jej adresata pozbawia się niejako możliwości skorzystania z art. 190 ust. 4 Konstytucji, stanowiącego instrument realizacji retroaktywnych skutków wyroku TK. Tym samym wydaje się, iż założeniem „restytucji konstytucyjności tak daleko, jak to możliwe” było właśnie uwzględnienie wskazanego wyżej przypadku.

Dodatkowo zważywszy na podkreślane przez Trybunał: zasadność ponoszenia opłat za czynności związane z prowadzeniem państwowego zasobu geodezyjnego oraz potrzebę odroczenia utraty mocy obowiązującej, aby zapobiec nieuprawnionemu przysporzeniu majątkowemu po stronie osób prowadzących zarobkowo działalność geodezyjną i kartograficzną kosztem ogółu społeczeństwa – „sięganie” skutkami wyroku począwszy od dnia wejścia w życie niekonstytucyjnej regulacji (np. przez zwrot przedmiotowych opłat w wysokości ustalonej na podstawie rozporządzenia) nie przyniesie faktycznej restytucji stanu konstytucyjności. Opłaty za czynności, nakładane na prowadzących zarobkowo działalność geodezyjną i kartograficzną, były opłatami uzasadnionymi od strony materialnoprawnej (nie zostały pobrane niesłusznie), natomiast błędna okazała się, od strony formalnoprawnej, konstrukcja nałożenia tych opłat. Zatem prosty ich zwrot – za okres jeszcze przed obaleniem domniemania konstytucyjności – może nie tylko nie doprowadzić do restytucji konstytucyjności, ale prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia osób prowadzących zarobkowo działalność geodezyjną i kartograficzną.

Jednocześnie zauważyć należy, iż zakwestionowana treść normatywna przepisu została wprowadzona już w tekście pierwotnym ustawy i obowiązuje od dnia jej wejścia w życie, tj. od dnia 1 lipca 1989 r. Natomiast zastosowane w niniejszej sprawie konstytucyjne wzorce oceny tejże normy weszły w życie po upływie trzech miesięcy od ogłoszenia Konstytucji RP, tj. w dniu 17 października 1997 r. Powyższe kwestie, przy założeniu przeciwnym od prezentowanego poprzednich akapitach, tj. „pełnego” retroaktywnego efektu stwierdzenia niekonstytucyjności regulacji, nie mogłyby pozostawać bez wpływu na ewentualne skutki analizowanego wyroku.

4. Etap prac nad projektem wykonującym orzeczenie:

W dniu 2 lipca 2013 r. do uzgodnień międzyresortowych przesłano projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo geodezyjne i kartograficzne. W projekcie tym proponuje się zmianę art. 40 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne. Przedłożony projekt założeń do projektu ustawy, przewidując zwolnienie od opłat niektórych zbiorów danych wskazuje, iż ustawa określi podstawowe stawki opłat za udostępnienie określonych danych i informacji lub zasady ich ustalania.

DYREKTOR
Departamentu Prawnego i Orzecznictwa
Barbara Trojanowska-Wysocka
dr Barbara Trojanowska-Wysocka